

Bernhard Baunsgaard: Da mit partis ordfører — det er hr. A. C. Normann — desværre ikke kan være til stede her i dag, skal jeg på hans vegne kort meddele, at det radikale venstre deler den opfattelse, som er kommet til udtryk igennem de to lovforslag. Vi mener, det er rimeligt, at de bliver gennemført nu, både fordi det er praktisk, og fordi vi mener, det er principielt rigtigt at have ensartet lovgivning på økonomiske områder, hvor ikke rent praktiske hensyn eller stærke traditioner gør det ønskeligt, at vi venter.

Tilbage er der kun, at man skal tage stilling til de tekniske tilpasningsdetaljer, og i så henseende synes lovforslaget at være både praktisk og forstandigt, selv om finansministeren har helt ret i, at vor stærkt opsplittede møntlovgivning trænger til en forenkling. Men i disse tider, hvor vi beskæftiger os med skatter, der drejer sig om så store beløb, er det vel ikke at vente, at finansministeren skal få tid til at se på skillingerne.

Jeg kan med disse ord på mit partis vegne give tilsutning til de to lovforslags gennemførelse.

Antonsen: Tilslutning.

Knud Hertling: Jeg skal ganske kort tillade mig på begge de grønlandske medlemmers vegne at anbefale de to lovforslag til hurtig vedtagelse.

Ikke engang det grønlandske landsråd har fundet anledning til at sige så forfærdelig meget om disse lovforslag, vel fordi man rent umiddelbart kan se de fordele, de indeholder, og som står i forbindelse med ønsket om normalisering af pengesystemet i Grønland og det øvrige Danmark. Dette hensyn opvejer langt de ulemper, der eventuelt kan opstå i forbindelse med f. eks. seddelombytning. Jeg tvivler ikke om, at denne ulempe vil blive reduceret til næsten ingenting gennem den i lovforslagene indeholdte bemyndigelse for ministeren for Grønland til at fastsætte overgangsbestemmelser.

Jeg har også med glæde bemærket, at en anden eventuel ulempe ved overgangen ifølge bemærkningerne til lovforslaget om ændringer i lov om Danmarks Nationalbank allerede er søgt forhindret. Jeg tænker på

den aftale, der er truffet mellem ministeriet for Grønland og finansministeriet om, at den kapital, som den kgl. grønlandske handel har bundet i seddelmængde i Grønland, ikke via forrentning af Handelens løbende regning med finansministeriet skal belaste Handelens driftsregnskab.

Jeg kan således anbefale begge lovforslag.

Økonomiministeren (Ivar Nørgaard): På finansministerens og egne vegne vil jeg gerne takke for den modtagelse, lovforslagene har fået. Jeg skal lade hr. Th. Mikkelssens spørgsmål vedrørende mønterne gå videre til finansministeren; jeg er ikke i stand til på stående fod at besvare spørgsmålene, men jeg skal sørge for, at de bliver besvaret.

Hr. Ejner Kristensens spørgsmål om, hvordan det vil gå med oprettelsen af sparebank på Grønland, kan besvares med, at der allerede er oprettet en sparekasse, en filial af Bikuben, og at man er i gang med at etablere en fællesbank, som Nationalbanken og de private banker går fælles om. Jeg kan også oplyse, at det er meningen, at man helt skal normalisere — dette er navnlig henvendt til hr. Weikop — mønt- og seddelpraksis på Grønland, således at man til sin tid, når overgangsperioden er forbi, får det samme forhold som herhjemme mellem banker og sparekasser og den seddeludstedende Nationalbank.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Ønskes der udvalgsbehandling? (Ophold). Da det ikke er tilfældet, går lovforslagene direkte til anden behandling.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov om menighedsråd.

(Lovforslaget (nr. 91) findes i tillæg A. sp. 1989, fremsættelsen i tidenden sp. 1542).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ejner Nielsen: I det foreliggende lovforslag om ændringer i lov om menighedsråd er der tre ændringer.

For det første gives der, hvor der oprettes en ny kirke, nu mulighed for at anordne valg af menighedsråd, inden et nyt sogn eller distrikt formelt er udskilt, og for sådanne tilfælde anmoder kirkeministeren om bemyndigelse til at fastsætte et sådant nyt menighedsråds opgaver.

For det andet bliver det nu det folkevalgte menighedsråd, der får indstillingsret ved besættelsen af de præsteembeder, der oprettes ved en ny kirke i forbindelse med kirkens indvielse, idet menighedsrådslovens § 34, stk. 2, foreslås ophævet. Efter de gældende bestemmelser har det været således, at hvor en sogne-, distrikts- eller filialkirke helt eller væsentligt var opført ved tilskud fra private, havde den privatmand, det udvalg eller den forening, på hvis foranledning kirken var opført, indstillingsret til præsteembederne ved kirken, første gang de skulle besættes. Mit parti finder det rimeligt, at det nu bliver det folkevalgte menighedsråd, der får indstillingsretten ved besættelsen af disse præsteembeder, fordi det formentlig i fremtiden vil blive det folkevalgte menighedsråd, der kommer til at varetage kirkebygningsopgaverne, da der nu er mulighed for menighedsrådene for over den lokale kirkelige ligning at skaffe midler til opførelse af en ny kirke. Når bestemmelserne i menighedsrådslovens § 34, stk. 2, nu foreslås ophævet, finder jeg anledning til at rette en tak til de mennesker, der tidligere har udøvet et stort og påskønnesværdigt arbejde inden for kirkebyggeriet.

For det tredje indeholder lovforslaget en beskeden forhøjelse af de såkaldte rådighedsbeløb, som af menighedsrådene kan afholdes over den lokale kirkelige ligning. Af de nugældende rådighedsbeløb foreslås de 2.000 kr. forhøjet til 3.000 kr. og de 5.000 kr. til 8.000 kr. Jeg ved, at det for mange menighedsråd, særlig i købstadkommunerne, kniber med at få disse rådighedsbeløb til

at slå til trods det begrænsede formål; men jeg tror, at de folkevalgte menighedsrådsmedlemmer vil forvalte disse rådighedsbeløb med samme sparsommelighed, som de folkevalgte medlemmer i det høje ting forvalter statens finanser.

Jeg konstaterer i bemærkningerne til lovforslaget, at de foreslåede ændringer er tiltrådt af samtlige landets biskopper.

På mit partis vegne kan jeg anbefale lovforslaget til folketingets hurtige og velvillige behandling.

Skov Thulesen: Vedrørende ændringer i lov om menighedsråd finder venstre, at det er en ganske naturlig konsekvens af de ændringer, vi i fjor gennemførte om finansieringen af kirkebyggeri, at der nu skabes mulighed for på et tidligere tidspunkt end hidtil at få valgt et menighedsråd for det distrikt, som den nye kirke skal dække.

Medens det er naturligt og nødvendigt, at det er det eller de bestående menighedsråd, der dækker det kommende distrikt, som står for hele den praktiske og økonomiske side af en kirkebyggesag, må det være rimeligt, at der skabes mulighed for på et tidligt tidspunkt at få valgt et menighedsråd for det nye område, og at dette råd får den specielle opgave at gøre indstilling om den nye præst, men først får de videre funktioner, som menighedsrådene normalt har, når kirken er indviet og sogneadskillelsen trådt i kraft.

Venstre er enig i, at der bør gives det nye sogns befolkning mulighed for selv at vælge sin præst. Vi vil gerne i et udvalg se på, om der kan være andre beføjelser, som naturligt kan lægges hen til menighedsrådet for det nye sogn.

Hvad endelig angår forhøjelsen af rådighedsrådsbeløbene, kan jeg sige, at jeg er meget tilfreds med, at ministeren ikke på nuværende tidspunkt er gået til at stille forslag om en principiel ændring her. Jeg finder det rigtigt, at kirkeministeriets strukturkommission nøje gennemdrøfter, hvilke opgaver det kan være naturligt og rigtigt

[Skov Thulesen.]

at lade finansiere over rådighedbeløbene, før vi overvejer en principiel ændring. Der er jo, som ministeren nævner det, megen debat om, hvad der bør tilsigtes med rådighedsbeløbene. Den ajourføring af maksimumsbeløbene fra 2.000 kr. til 3.000 kr. og fra 5.000 kr. til 8.000 kr., som her foreslås, kan venstre give sin tilslutning til, og jeg kan da ligesom den socialdemokratiske ordfører sige, at jeg tror, de lokale menighedsråd vil være i stand til at finansiere og administrere disse beløb lige så fornuftigt, som staten administrerer sine finanser.

Vestergaard Poulsen: Ændringen i fjor af lov om kirkers bestyrelse skete efter indstilling fra et enigt udvalg, og vedtagelsen fandt sted med alle tilstedeværende medlemmers stemmer. Med lovændringen skabtes mulighed for over den kirkelige ligning at fremskaffe midler til kirkebyggeri, hvilket jeg vil betegne som et meget væsentligt fremskridt. Ikke mindst i de hastigt voksende kvarterer i de store byers periferi havde det voldt mange vanskeligheder blandt nye borgere i kvarteret på det helt frivillige grundlag at indsamle den fornødne kapital til opførelsen af nye kirker. Det var også derfor, Det københavnske Kirkefond i sin tid oprettedes, og jeg føler ved denne lejlighed anledning til stiltfærdigt at nævne, at denne institution ved indsamlede beløb fra det ganske land enten direkte eller indirekte har medvirket til opførelse af 55 kirker i Københavnsområdet. Kirkefondens erfaring inden for kirkebyggeriet drager hele landet for tiden gavn af, idet også provinsen konsulterer denne institution. For tiden er der 8 kirker, hvor kirkefonden medvirker, under opførelse, mens der er 40-50 byggeopgaver under forberedelse. Jeg har fundet det rimeligt at nævne disse forhold nu, da kirkefondens arbejde fremover vil blive af en noget anden karakter, og jeg ved, at der er mange i vort folk, som med taknemlighed og anerkendelse har fulgt kirkefondens arbejde igennem årene.

Den til behandling værende ændring af lovens § 1, stk. 5, burde måske have været udformet således, at der skabtes mulighed for, at det nye menighedsråd for det udskilte sogn kunne vælges så tidligt, at det kunne

komme til at forestå såvel kirkebyggeriets projektering som dets opførelse. Derved undgår man at sprede ansvaret, ligesom man undgår at dele æren.

Inden for folkekirken var man glad for den beskedne forhøjelse af byggekvoteaen, som fandt sted i fjor, nemlig fra 4 mill. kr. til 7 mill. kr., heraf de 6 mill. kr. til nye kirker; men når behovet for opførelse af nye kirker for de næste 10-15 år er opgjort til 100, heraf de 60 i det storkøbenhavnske område, kunne der nok være grund til noget oftere at forhøje denne kvota, som fortsat ikke står i et rimeligt forhold til prisudviklingen eller behovet.

Den anden ændring i lovforslaget, forhøjelsen af menighedsrådenes såkaldte rådighedsbeløb, finder jeg meget rimelig, men beløbene burde måske være nok så rundelige, da menighedsrådenes småtingsafdeling må siges også at have en ikke helt uvæsentlig betydning.

Jeg finder det rimeligt, at lovforslaget går til behandling i et udvalg, og foreslår hermed dette.

Morten Lange: Som nævnt af de tidligere ordførere er den vigtige paragraf i dette lovforslag en følge af de nye regler for kirkebyggeri. Jeg synes, det er en helt naturlig udvikling, der her er tale om, og jeg er især glad ved, at loven vil betyde, at de kirkebyggerkredse, som man fra tid til anden har dannet, ikke får hånds- og halsret over besættelsen af præsteembederne. Jeg er af den opfattelse, at den sædvanlige fremgangsmåde, besættelse ved menighedsrådene, er en rimelig ting; det er det, som dette lovforslag giver udtryk for, og det ser jeg på med sympati.

Jeg bliver dog altid lidt bekymret, når vi diskuterer en lov af denne type, over disse enorme projekter, der rulles op, og den store mængde af kirker, der skal bygges. Jeg bliver ikke mindre bekymret, når jeg ser nogle af disse projekter udarbejdet i skitse og ser, at kirker i den moderne form, som man kan planlægge dem, koster 2½ mill. kr. eller noget lignende. Må jeg sige det på den lidt beskedne måde: det forekommer mig ikke, at det kirkelige liv i Danmark i øjeblikket rigtig har en sådan stilling og udvikling, at det frister til at sætte meget kostbare monumenter; lidt

[Morten Lange.]

ydmyghed svarer måske udmærket til forskellige andre træk i tiden, hvad det angår, og jeg håber, at de kvotaer, der er, må kunne strække mere til et behov end til monumentopførelser, sådan som det jo i virkeligheden bliver, når man taler om så store og så kostbare projekter.

Hvad angår den lille tilføjelse om større rådighedsbeløb til menighedsrådene, er det ikke et forslag, som jeg normalt ville se på med særlig sympati, selv om jeg ganske vist forgangen år fik en smuk forelæsning af den daværende kirkeminister om, hvilke herlige menighedsblade man kunne lave med broget lay-out osv. På den anden side er de forhøjelser, der er tale om, af en beskeden størrelse, og jeg er ikke en så rabiater principrytter, at jeg vil ride på de par tusinde kroner. Jeg håber, menighedsrådene vil bruge pengene fornuftigt, og skal ikke forsøge på ved dette lovforslags behandling at lægge hindringer i vejen for så små ændringer. Der kan blive helt anderledes vigtige spørgsmål at tage stilling til, når den kirkelige strukturkommission engang forelægger sine resultater; men i hvert tilfælde, det foreliggende lovforslag går ikke ud over den hoveddrømme, som jeg nu engang har gjort mig til talsmand for: at så længe de kirkelige udgifter afholdes over den kirkelige ligning, vil vi — både jeg selv og mit parti i øvrigt — være i stand til at finde os i en hel del, som måske ikke lige netop er efter vores almindelige syn på disse sager; så megen rummelighed skal der fortsat være i dette land, også hvad angår folkekirkens udvikling.

Bilgrav-Nielsen: Som det allerede er nævnt, og som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, er forslaget en konsekvens af de ændringer, der i maj 1966 blev foretaget i loven om kirkers bestyrelse m. m., hvorefter det givetvis vil gå i den retning, at menighedsrådene mere og mere vil komme ind i billedet, når det gælder kirkebygningsopgaver, hvilket vi i det radikale venstre finder er en glædelig udvikling. Vi kan derfor tilsige det foreliggende lovforslag støtte. Det forekommer os at være ganske naturligt, at et nyt sogn eller distrikts menighedsråd vælges forud for nye præsteembeders oprettelse, således

at man straks ved et nyt sogns oprettelse kan lade præsteembederne besætte og lade menighedsrådenes indfyldelse være afgørende.

Også hvad angår menighedsrådenes rådighedsbeløb, er det radikale venstre villig til at medvirke til en ændring i retning af, hvad ministeren har foreslået.

Diderichsen: Jeg kan på liberalt centrums vegne anbefale det foreliggende lovforslag. Det er en naturlig følge af ændringerne af 11. maj 1966 i lov om kirkers bestyrelse, at varetagelsen af kirkebygningsopgaver for fremtiden almindeligvis tilkommer og påhviler menighedsrådene. Ganske særlig må det med tilfredshed konstateres, at det fra nu af bliver menighedsrådenes opgave at vælge også den eller de første præster ved en ny kirke, et udskilt sogn eller nyt sognedistrikt. Hermed overgår en ret, som hidtil forvaltedes af en privat kirkekomité, til sognets ansvarlige myndighed, og det må ud fra en folkekirkelig, sognekirkelig betragtning være det eneste rigtige. Jeg bifalder derfor også, at lovens § 34, stk. 2, ophæves. For at muliggøre dette må der jo så indføres en ordning som den foreslåede, hvorefter det menighedsråd, der skal administrere det nye sogn eller distrikt — det vil sige dets verdslige sager, naturligvis — kan foretage præstevalget i god tid, dvs. inden den nye kirke er indviet. Jeg kan altså også på dette punkt ganske følge lovforslaget.

En vanskelighed kan måske opstå i forholdet mellem de to menighedsråd, hvad også andre ordførere har været inde på. Når der skal være mulighed for at tillægge det nye menighedsråd andre beføjelser, opstår jo det spørgsmål, som ikke er omtalt nærmere i lovforslaget: hvilke beføjelser? Heller ikke er der fremført overvejelser om, hvad det gamle menighedsråd eventuelt vil sige til det.

Hvad forhøjelsen af rådighedsbeløbene angår, kan jeg kun anbefale den; det er ganske rimeligt i betragtning af prisudviklingen. Det drejer sig her om, at menighedsrådene har ret til at yde tilskud til stedlige kirkelige formål, som er nøjagtigt fastlagt ved en række udførlige eksempler i de cirkulærer, som ministeriet i tidens løb har udformet på dette punkt, f. eks. til

[Diderichsen.]

befordring af gamle og svage til kirkens gudstjenester i store, vidtstrakte sogne, til dækning af de stigende udgifter ved udgivelsen af kirkeblade, indkaldelse af fremmede talere til særlige gudstjenester osv. Det er af vigtighed, forekommer det mig, at det meget stærkt betones i disse cirkulærer, at sådanne sammenkomster skal finde sted i kirken, og at de formål, hvortil disse beløb bevilges, skal godkendes fra alle sider i menighedsrådet og af præsten eller præsterne.

Det forekommer mig, når vi betragter disse ting, at det afgørende synspunkt også her må være det folkekirkelige, sognekirkelige synspunkt. Det er meget vigtigt, forekommer det mig, at beløb af denne art, som faktisk stammer fra ligningen, og som alle derfor er med til at betale, anvendes til sådanne opgaver, som i snævraste forstand kan kaldes sognekirkelige. Derfor bifalder jeg også ganske den nugældende ordning, hvorefter sådanne beløb ikke må anvendes til frivillige eller specielle kirkelige arbejdsformer.

Dette synspunkt bør efter min mening fastholdes ikke blot som noget midlertidigt på grund af uenighed i de forskellige interesserede kirkelige kredse. Jeg regner for øvrigt med, at denne uenighed vil blive ved at bestå, så også af den grund vil der sikkert ikke, i hvert fald ikke i den nærmeste fremtid, være grund til at ændre dette grundsynspunkt; det berører ganske simpelt en principiel opfattelse af, hvad der er folkekirkeligt, og hvad der er kirkelige opgaver under den nugældende folkekirkelige ordning. Derfor vil jeg meget gerne understrege og bede ministeren om at tænke på, at det er vigtigt, at denne lovgivning i det store og hele også ud fra principielle synspunkter bevarer den form, den har i øjeblikket.

Man kan naturligvis diskutere beløbenes størrelse, og der er sikkert også, som en enkelt ordfører var inde på, meget forskellige behov for disse rådighedsbeløb. Der er sikkert mange landsogne, hvor beløbene ganske simpelt ikke bliver brugt; til gengæld er der i de store og voksende bysogne og i udviklingsområderne, om jeg så må sige, stærkt behov for disse rådighedsbeløb. Jeg ved ikke, om det måske var muligt på

en eller anden måde at differentiere det og fastlægge nøjere retningslinjer for, at der kunne gives større rådighedsbeløb, hvor der var brug for det, og til gengæld måske mindre andre steder.

Kirkeministeren (Orla Møller): Jeg har med stor glæde noteret mig den enstemmige tilslutning til lovforslaget om ændringer i lov om menighedsråd. Det er kun nogle ganske få bemærkninger, jeg gerne vil have lov til at gøre.

For det første tror jeg, det er helt rigtigt, hvad flere af de ærede ordførere har sagt, at menighedsrådene vil vide at forvalte det rådighedsbeløb, der er tale om, med fornuft og skønsomhed. Jeg tror også, det er rigtigt, hvad ligeledes flere ordførere har været inde på, at den forandring, der sker i forbindelse med kirkekomiteernes placering, er rigtig.

Både hr. Skov Thulesen og hr. Vestergaard Poulsen var inde på, at man i et udvalg nærmere kunne drøfte, hvilke beføjelser man vil lægge over til de nye menighedsråd. I den forbindelse vil jeg gerne sige, at selve sagen på kirkebyggeriets område er — for at bruge et fremmedord — temmelig kompleks, for i visse situationer starter en kirkekomité kirkebyggeriet, og i andre tilfælde er det menighedsrådet på stedet, der starter, hvorfor det egentlig også er menighedsrådet som sådant, der kører hele løbet. Derfor tror jeg, det vil være rigtigt at fastholde den formulering, lovforslaget har, nemlig at kirkeministeren i de enkelte tilfælde kan finde frem til en ordning, hvorefter man kan ordne de ting, der skal klares.

Til hr. Morten Lange vil jeg gerne sige, at jeg i princippet er enig med ham om realia, men vel nok ud fra en noget anden begrundelse end den, hr. Morten Lange lagde for dagen. Jeg tror ikke, at man just af beskedenhedshensyn behøver at lægge kirkebygningerne langs jorden her i landet; men jeg er helt enig i, at det ville være urimeligt at forsøge på at bygge store, monumentale katedraler for ad den vej at vidne om kirkens tro — så i realia kan vi nok enes om en ordning.

Jeg tror også, det er rigtigt at sige til hr. Diderichsen, at den principielle holdning, han gav udtryk for, vel i nogen måde

[Kirkeministeren.]

er min holdning. Jeg vil ikke på indeværende tidspunkt give noget som helst løfte om, at jeg i enhver henseende vil følge de synspunkter, hr. Diderichsen her gav udtryk for; men det er klart, at hvis man skal ændre denne holdning, vil det afstedkomme uendelige vanskeligheder i hele den kirkelige administration.

Jeg har ønsket med det nuværende lovforslag ikke at gribe ind på en sådan måde, at den siddende såkaldte strukturkommission bliver bundet til nogle bestemte resultater.

Med hensyn til beløbene i de små og i de større sogne vil jeg gøre opmærksom på, at der for øjeblikket også er muligheder for, hvor man har behov ud over maksimumsbeløbet, at komme igennem med dette efter ansøgning. Jeg kunne have lyst til at oplyse, at det efter en rå skitse ligger sådan, at man vistnok næppe i landsognene udnytter den mulighed, man har, hvorimod man i de fleste bysogne er noget i vanskeligheder. Hvis man udnytter det her foreslåede fuldt ud, vil jeg anslå, at der bliver tale om et beløb på 500.000-600.000 kr. alt i alt for samtlige større byer ud over hele landet.

Jeg vil gerne udtrykke min tak for den udelte tilslutning til lovforslaget og tilsige mit medarbejde i et udvalg til at klare de problemer, der yderligere måtte være.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om kirken i Grønland.

(Lovforslaget (nr. 92) findes i tillæg A. sp. 1993, fremsættelsen i tidenden sp. 1545).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Skov Thulesen: Jeg kan ganske kort sige, at det er helt i overensstemmelse med venstres ønske, at administrationen af kirken i Grønland overføres fra Grønlandsministeriet til kirkeministeriet, og det er naturligvis nødvendigt, at loven om kirken i Grønland nu ændres i overensstemmelse med Grønlandsudvalgets beslutning om, at denne overførsel skulle ske fra 1. januar 1966; efter dette lovforslag bliver det altså reelt først fra 1. juli 1967.

Venstre kan tiltræde lovforslaget med de ændringer, det indebærer i retning af den decentralisering af administrationen, som f. eks. oprettelsen af Grønlands kirkenævn er et udtryk for.

Vi kan give tilslutning.

Vestergaard Poulsen: Det glæder mig, at lovforslaget om kirken i Grønland er tiltrådt af såvel de verdslige som de kirkelige myndigheder, der berøres af det. Det skulle forhåbentlig give det en let gang gennem tinget.

Jeg skal ikke ved denne førstebehandling gå i enkeltheder. Det forekommer mig, at man ved lovforslagets udformning har haft en heldig hånd, idet man straks i § 1 fastslår, at kirken i Grønland er en del af den danske folkekirke, og derefter i de næste paragraffer giver klare formuleringer, som præciserer, at kirken i Grønland udstyres med så megen selvstændighed, som forholdene nu kan opfordre til.

Måske kunne kirkeministeren dog ved udformningen af § 8 være gået et skridt længere. Når man kender lidt til, med hvor megen kærlighed grønlænderne omfatter kirken, og når man ved, hvor følsomme grønlænderne er over for alt, der kan indebære forskelsbehandling sammenlignet med syddanskerne, kunne man så ikke straks gå over til dannelse af menighedsråd, ligesom man inden for et parallelt område har kommunalbestyrelser på Grønland?

Mit helhedsindtryk er, at det er et fornuftigt lovforslag, og enkelthederne kan vi sikkert få lejlighed til at drøfte i det udvalg, som må forventes nedsat. Jeg kan tilsige det konservative folkepartis medvirken til lovforslagets gennemførelse.

Bilgrav-Nielsen: Det radikale venstre kan tilslutte sig lovforslaget.